

Винаги чуваше първо рева на тълпата. Той изригваше внезапно – в един момент светът беше притихнал и спокоен, в следващия го връхлиташе хаос от възторг. Колко пъти бе стоял пред съблекалнята, чакайки мига, когато щеше да излезе от мрака в ярката светлина? Когато щеше да се превърне от нещо дребно в центъра на света?

Само че този път усещането беше странно, защото не беше заобиколен от смеещи се съотборници, чието другарство обикновено повдигаше духа му пред лицето на безпощадните светлини. Не пружинираше леко, надъхвайки се, като се закача със съотборниците си наоколо. Понякога те се бутаха силно един в друг, сякаш за да се приготвят за ударите, които предстояха, да си напомнят: аз съм непобедим.

Сега стоеше сам в сенките, изчаквайки мига, когато щяха да го извикат за слава.

Защо, по дяволите, носеше костюм? Наведе поглед надолу – в ръцете му нямаше футболна топка. Вместо това държеше елегантно куфарче. Чувстваше се по-строен, тялото му не бе така мускулесто, както би трябвало. Нуждаеше се от мускулите, от силата. Тук оцеляваха само най-силните. Само онези, които бяха готови да пожертват най-много, за да стигнат до игрището.

Гласът на коментатора разтърси стадиона, викайки номер трийсет и четири.

Нещо не беше наред. Знаеше го инстинктивно. Нещо не беше наред и той нямаше да излезе там. Щеше да си остане в сенките. Нямаше нищо лошо в това да бъдеш малък. Само че краката му вече се движеха и ето го и него, рева, който сякаш разтърси душата му. Наистина ли някога бе мислил, че това е

най-прекрасният звук на света? Сега чуваше глада зад възторжените викове, копнежа за нещо, което да отведе феновете далече от обикновения им живот. Кръвта щеше да свърши работата. Трошачи се кости и чудеса, всеки играч щеше да почувства нуждата на тълпата, която крещеше ликуващо, ала как щеше да се преобърне всичко, когато нещата се объркаха. Една грешна стъпка. Един пропуск. Една пропиляна възможност и това ликуване щеше да стане грозно и той щеше да го почувства в душата си.

Намери се насред игрището, под ярките светлини. Заслепяващи светлини. Наистина ли бе искал това? Някога се бе нуждаел от него така, както се бе нуждаел от въздух. Тези светлини, това множество, гласовете, доказващи, че се бе измъкнал от помийната яма на бедността, в която бе роден, издигнат с помощта на талант и дисциплина, на кръв и болка.

Вдигна юмруци, пускайки тъпото куфарче на земята. Не се нуждаеше от това. Не се нуждаеше от наколенници и шлемове. Имаше нужда от дисциплина и способността да не обръща внимание на болката. Това бе жертвата. Какво бяха няколко счупени кости в сравнение със славата, която можеше да открие тук?

А после всичко изчезна. Нямахме възторжени възгласи. Нямахме светлини. Беше сам, но не защото тълпата си бе отишла, а защото нещо идваше за него. Тишина и мрак. И той осъзна, че то е близо. Идваше за него в потискащата нощ, безшумен локомотив, който помиташе всички предпазни мерки.

Той зачака, приготвяйки се за последното поваляне.

* * *

Дейвид седна рязко в леглото, когато звънът на телефона раздра дълбокия мрак на съня му. Ръцете му трепереха и му беше нужен миг, преди да си спомни, че се намира в хубавия си апартамент в Челси, който струваше повече от хиляда от караваните, в които беше израснал. Беше здрав и в безопасност и освен това беше адвокат, не неделен войник.

Мамка му. Мразеше този сън. Не можеше ли да сънува, че го дебнат серийни убийци? Та нали беше адвокат по наказателно право, по дяволите. Беше се срещал с някои от най-ужа-

схващите човешки същества на земята. Несъмнено все можеше да измисли някой и друг кошмар с тях. Нямаше да е толкова смущаващо.

Погледна към часовника. Едва пет сутринта в събота. По дяволите. Разполагаше само с два дни, за да си отспи. Не да не работи. Работеше седем дни в седмицата, но поне през почивните дни можеше да поспи час-два повече. Всички знаеха това.

Мобилният му телефон се обади отново, не толкова силно, колкото би трябвало. Да не би да беше намалил звука? Сърцето му се сви мъничко, защото всички знаеха, че днес спи до по-късно, което означаваше, че по всяка вероятност става дума за нещо спешно. Той загърси телефона си.

Къде се беше дянал? Чуваше го, но къде беше? Защо не беше на нощното шкафче, където го оставяше винаги?

Какво, по дяволите, беше направил снощи?

Запали лампата и отиде в дневната, където звъненето беше по-силно. Да, сега си спомни. Беше се събрал с приятели и си бяха поръчали храна, за да отпразнуват края на един случай. Маргарита и Ноа бяха дошли в апартамента му. Бяха започнали с обсъждане на решението на съдебните заседатели и в крайна сметка бяха изпили твърде много текила.

Беше прекалено стар за подобни изпълнения. Как бе позволил да го навият? А Маргарита определено носеше на текила. Снощи се бяха шегували за това – количествата текила, изпити от тяхната Маргарита. Естествено, накрая само тя се държеше на крака. Тя бе тази, която го насочи към леглото, когато стана късно, обещавайки да се погрижи Ноа да се прибере у дома. Господи, надяваше се, че Ноа не се е опитал да я сваля. Това бе последното, от което се нуждаеха. Маргарита Рейес беше един от най-блестящите юридически умове, които бе срещал някога. Тя поделеше времето си между неговата нюйоркска кантора, „Гарисън, Кормак и Лолес“, и софтуерната компания „4Л Софтуер“, собственост на невероятно богатия Дрю Лолес. Дейвид бе почти сигурен, че в началото Дрю бе изпратил Маргарита, за да наглежда най-малкия от братята му, Ноа, докато той започваше кариерата си, но две години по-късно тя бе част от екипа, не нечие куче пазач. Или пък изобщо не я биваше за куче пазач, защото инициативата за повечето партита бе именно нейна.

Къде, по дяволите, беше телефонът му?

Беше престанал да звъни. Щеше да се почувства ужасно, ако се окажеше, че е майка му и че нещо се е случило с баща му. Както вървяха нещата, можеше да е абсолютно всичко. Откакто болестта на Алцхаймер, от която баща му страдеше, беше напреднала, се случваше той да се залута някъде, убеден, че е осемдесет и някоя година и той търси току-що проходилия си син.

Надяваше се, че нещата се бяха променили, откакто бе започнал да плаща за медицинска сестра на пълен работен ден. Би сторил почти всичко, за да помогне на майка си. Самата тя също остаряваше и на Дейвид му се искаше да може да се порадва на златните си години, вместо да се притеснява за съпруг, който бързо забравяше кой е.

На вратата се почука, лекичко, сякаш онзи, който стоеше отвън, знаеше колко можеше да се вбеси един нюйоркчанин, когато нещо прекъснеше съня му през уикенда.

Какво беше апартаментът му тази сутрин – централна гара? Всички искаха нещо от него. Без да си направи труда да си метне халат, отиде до вратата и надникна през шпионката. Въздъхна и се залови за дългия процес по отключването.

На прага стоеше Ноа и Дейвид сериозно се замисли дали да не го фрасне в съвършената, никой-не-би-могъл-да-предположи-че-прекарах-нощта-търсейки-дъното-на-бутилка-текила, физиономия. Носеше дизайнерски костюм, лицето му, готово за страниците на списание за мъжка мода, бе свежо и младежко.

Дейвид беше сигурен, че самият той никога в живота си не бе изглеждал толкова млад.

– Какво? Имаш ли представа колко е часът? Да не би Маргарита да те е изгубила на път към къщи? Да не си намерил леглото на някоя манекенка и сега се нуждаеш от място, където да се скриеш?

Като се имаше предвид начинът, по който Ноа сменяше жените, това беше напълно възможно.

Очите на Ноа се разшириха.

– Така ли посрещаш човека, който ти носи новината на годината? Каза, че искаш голям случай – е, аз намерих за нас нещо страхотно. Обаче ще се наложи да носиш нещо повече

от боксерки. Хайде, да те облечем и да тръгваме. Долу ни чака кола.

Той влезе в апартамента и Дейвид затвори след него.

– За какъв случай говориш и не може ли да почака? Трябва да си намеря телефона. Мисля, че майка ми звъня.

– Аз бях. Реших да те предупредя, че идвам. – Ноа остави куфарчето си на земята и отиде в кухнята. – Върви да си вземеш душ и да се облечеш, а аз ще направя кафе. Лично аз бих се отбил в „Старбъкс“, но знам, че тяхното кафе е прекалено префърцунено за теб.

– Не се опитвам да бъда задник. Просто обичам кафето чисто, а тяхното е пълно с какво ли не.

Защо кафето не можеше да има вкус на кафе? Когато им поискаше кафе с аромат на кафе, баристите го зяпаха така, сякаш му беше пораснала втора глава. Както всъщност се чувстваше в момента, при това и двете туптяха от болка. Проклетата текила.

– Защо да си обличам костюм в събота сутринта?

– Защото в един момент ще се наложи да си проправим път през армия от репортери, а знаеш, че обичаш да изглеждаш възможно най-добре – отвърна Ноа от кухнята, където, видно бе, че е прекарал твърде много време по-рано. Насочи се право към кафемашината и се залови да свари кафе. – Сериозно, трябва да побързаме. Искан да сме там, когато го арестуват. Според личния му адвокат все още го държат в къщата му. Не са го транспортирали, но така става, когато си звезда. Пипат с кадифени ръкавици.

– Кого да арестуват? – Дейвид знаеше, че звучи раздразнително. Беше раздразнителен. – И ако случаят е толкова голям, защото не тормозиш Хенри в този безбожно ранен час?

– Защото Айла лично поиска теб – отвърна Ноа.

– Айла? – Името му беше смътно познато. През ума му пробяга образът на миньонче със златистокестенява коса. Беше с няколко години по-млада от него. Спомняше си я като умна и доста сериозна. – За Айла Шейн ли говориш? Тя работеше във фронтфиса на „Ню Йорк Гардиънс“, нали?

„Гардиънс“ бяха футболен отбор с легендарна история на много спечелени шампионати.

Ноа кимна.

– Да, това е Айла. Познавам я от училище. Тя беше една-две години преди мен в девическото училище, когато аз бях в „Крайтън“. Познавах годеника ѝ. Той беше второкурсник в „Крайтън“.

Остин Кендрик, син на собственика на „Гардиънс“ Кари Кендрик. Остин беше многообещаващ куотърбек, докато на двайсет и четири години не му бяха открили неходжкинов лимфом. Остин Кендрик беше доказателство, че парите и привилегиите винаги можеха да предотвратят трагедията. Дейвид усети, че го обзема любопитство. Айла беше известна с неуморната си трудова етика. Работила бе за бащата на покойния си годеник в продължение на години, преди да започне своя собствена практика. Дейвид бе чувал, че именно към нея се обръщаха заможните атлети и знаменитости, когато се нуждаеха от някой, който да прегледа нещата, които се канеха да подпишат. Тя бе много търсена.

И очевидно един от клиентите ѝ беше загазил. Ако този клиент бе в състояние да си позволи да наеме Айла Шейн, това можеше да се окаже наистина важен случай. Дали костюмът му на „Армани“ беше чист?

– За кого говорим? – попита, докато миризмата на кафе разсейваше част от мъглата, в която бе обвит мозъкът му.

Дано да е някой баскетболист или холивудски актьор. Дано да е бейзболист или някоя тъпа риалити звезда. Който и да е, само не и атлет от онзи свят, който бе сънувал.

– Треј Адамс.

Ноа държеше чаша с кафе в ръката си, а очите му светеха от амбиция. Понякога Дейвид си мислеше, че това бе истинската причина Хенри да вземе Ноа в кантората. Нуждаеха се от някой млад и гладен, някой, който все още не беше смазан от системата, който все още вярваше, че да бъде на върха ще му донесе щастие. Подобна енергия захранваше една велика кантора.

– Адамс?

Стомахът му се сви и отново му се прииска да не беше купонясвал заедно с младоците снощи. По дяволите. Нямаше и четиресет години и въпреки това те двамата го караха да се чувства стар.

– Треј Адамс, куотърбекът, светецът на футболния свят,

който е убил жена си в пристъп на ярост рано тази сутрин, и ние ще го защитаваме. Това е то, мой човек. Това е процесът на О Джей Симпсън на нашето време и случаят е наш. Той ще ни изстреля в стратосферата. То е всичко, на което сме се надявали.

Трей Адамс беше легенда. С Трей Адамс начело „Гардиънс“ бяха спечелили три шампионски титли. Беше се оженил за манекенката и активистка Порша Адамс и в продължение на повече от десетилетие те бяха златната двойка на света. След като той бе преустановил спортната си кариера преди петнайсет години, двамата се бяха установили тук, в Манхатън, където Адамс работи като спортен коментатор в продължение на пет години, преди внезапно да напусне, заявявайки, че иска да прекарва повече време със съпругата и децата си.

Носеха се обаче слухове. Че понякога не си спомнял къде се намира. Че ставал агресивен. Че бил пристрастен към болкоуспокояващите.

Дейвид знаеше какво означава всичко това.

– Порша Адамс е мъртва?

Чувстваше се някак вцепенен, докато Ноа му подаваше чашата.

Погледът на Ноа омекна.

– Съжалявам. Познаваше ли го? Трябваше да се сетя, но ти толкова отдавна си във от играта. Почти не говориш за това.

– Срещали сме се няколко пъти. Никога не сме били в един отбор. Съпругата му беше прекрасна жена. Ръководеше доста благотворителни инициативи за лигата. Умна жена. – Дейвид пое кафето. Изглежда, че щеше да има нужда от него. – Отивам да се облека. Колко зле е отразяването в пресата?

– Дейвид, може би ще е по-добре да се обадя на Хенри. – За пръв път в гласа на Ноа се долови колебание. – Той е на острова с Уин, но мога да удържа положението, докато се върне.

– Мислех, че те искат мен.

Знаеше, че Ноа му предлага начин да се измъкне. Само че той нямаше да бъде достатъчно голям страхливец, за да се възползва от него. Защото Ноа беше прав. Ако случаят не беше напълно ясен, това беше техният шанс. По дяволите, щеше да направи нещо от това, каквото и да сочеха доказателствата.

Дори ако нямаше никакво съмнение, че Адамс е убил жена си, съществуваше възможна защита. Защита, която никой досега не бе използвал в толкова голям случай.

ХТЕ. Хронична травматична енцефалопатия¹. Кошмарът на всеки спортист.

И кой би бил по-подходящ да изложи тази защита пред съда от някой, който един ден може би щеше да страда от същото?

– Тя действително иска теб – отвърна Ноа. – Попита специално за теб. Съвършен си за този случай. Не е лесно да намериш адвокат, завършил в „Харвард“, който освен това е играл в Националната футболна лига. Не мисля, че засега отразяването в пресата е лошо, ала в мига, в който слънцето изгрее, знаеш, че лешоядите ще започнат да се събират. Искане ми се да сме там, ако го арестуват.

– Нямах ли предвид, *когато* го арестуват?

Ноа сви рамене.

– Опитвам се да бъда оптимист.

– Престани – сопна се Дейвид, докато отиваше към спалнята. Нямаше време за душ. Трябваше да се настрои на режим за битка – днес щеше да застане под онези светлини и този път нямаше да има къде да се скрие. – Не се нуждаеш от Слънчевата Сузи за помощник. А от Намусения Дон.

Ноа се намръщи по начин, който изглеждаше глупаво върху лицето му на филмова звезда.

– Имаш го. А те определено ще закарат задника му в участъка. Въпросът е как ще го направят. Трябва да побързаеме, ако искаме да смекчим щетите.

– Много добре. Ще поема случая – заяви Дейвид категорично. – Ще се облека. Искане да разбереш в каква каша се забъркваме и накарай Маргарита да напише някакво изявление за жертвата. Искане да нареди на юридическите сътрудници да открият всичко, което могат, за Треј Адамс и здравословното му състояние, както физическо, така и психическо. Ако взема

¹ Прогресиращо невродегенеративно заболяване, изразяващо се в нарушение на когнитивните функции (памет, концентрация, внимание, организиране на задачите и др.), промени в поведението на личността, промени в говора, походката и др. В основата на развитие на синдрома стои повтарящият се травматизъм в областта на главата, съпроводен или не с развитието на мозъчно сътресение и временна загуба на съзнание. – Б. пр.

нещо, искам да знам кой му го е предписал. Ако ходи на терапевт, искам телефонния номер. И всичко за брака им. Ако има и най-бегъл слух, че някой е изневерявал или дори само е обмислял да напусне другия, искам да знам. Прегледайте всички клюкарски парцали от последните две години. Отвратителни са, но понякога в техните истории има зрънце истина и те ще ни дадат отправна точка. Ала ключът към този случай е медицинската история. Разбираш ли?

Щеше да се нуждае от цялата медицинска история, а тя щеше да бъде обемиста. В течение на кариерата си Треј Адамс бе получил много контузии, ала онези, от които Дейвид се интересуваше най-вече, бяха контузиите на главата. Възможно ли бе десетилетия на малки травми на мозъка да бяха превърнали един герой в убиец?

Ноа вече беше на телефона.

– Маргарита, трябва да станеш. Какво искаш да кажеш? Вече си направила закуска и си била във фитнеса? Какво сготви?

Дейвид отвори дрешника и се залови да облече новата си униформа. Тя също бе нещо като доспехи. Щеше да има нужда от много дебела кожа, за да излезе от всичко това невредим.

* * *

Айла Шейн хвърли поглед към часовника. Шест без двадесет. Колко време ѝ оставаше? Още колко можеше да стои тук, в този апартамент, където беше идвала на партита и вечери, и да остане спокойна и овладяна?

Как, в името на всичко свято, бе възможно Порша Адамс да е мъртва?

Една ръка посегна към нейната, слабичко тяло се притисна в нейното и тя почувства как Миранда Адамс се разтърсва от безмълвно ридание. Айла стисна ръката ѝ. Миранда бе едва на двайсет години, но се държеше геройски. Именно тя се бе обадила на Айла, след като баща ѝ ѝ беше позвънил в общежитието в Колумбийския университет. Именно тя я бе посрещнала във фойето на сградата, където живееха родителите ѝ.

Айла обаче бе тази, която се бе качила с асансьора, използвала бе ключа на Миранда, за да влезе, и бе налетяла на истинска кървава баня.

– Кога ще я изнесат? – попита Миранда.

Нея. Майка ѝ. Кога щяха да отнесат тялото ѝ?

– Възможно е да отнеме доста време, миличка. Съдебният лекар пристигна само преди няколко минути, а областния прокурор все още го няма.

– Татко трябва ли да говори с полицейския инспектор? – попита Миранда и изпъна рамене.

– Опитвам се да удържа обстановката цивилизована. Не ми се ще да завлекат баща ти в участъка. Ако изиграем нещата правилно, можем да избегнем това да го изведат пред журналистите навън, но за това се нуждаем от адвоката му.

– Не може ли ти да се справиш с това? Айла, ние ти имаме доверие. Ти ни познаваш.

– Така е, ала Дейвид Кормак разбира от наказателно право и според мен е правилният човек да говори с татко ти – отвърна Айла тихичко. – Бива ме в най-различни правни ситуации, но нямам никакъв опит в нещо такова.

Абсолютно никакъв, в противен случай нямаше да хвърли един поглед на сцената на престъплението и да повърне в една от изящните саксии, които украсяваха пентхауса. Да, щеше да се наложи да обясни това на полицаите. Погледна към другия край на стаята, където полицейските инспектори разговаряха с клиента ѝ.

– Значи, сте се събудили и тя е била мъртва?

Инспектор Кембъл беше висок мъж в елегантен костюм. Имаше тъмна кожа и очи, които бяха видели твърде много. И все пак гласът му беше мек, докато гледаше човека срещу себе си.

Очите на Треј бяха нефокусирани и замъглени.

– Порша? Порша е мъртва? – За миг придоби празно изражение, а после стисна челюсти. – Знаех го. Знаех, че е мъртва.

Все още не му бяха разрешили да се изчисти и по ръцете и ризата му имаше кръв. Беше се опитал да се изправи и да прегърне дъщеря си, но полицаите не му позволяваха да прави нищо друго, освен да седи в дневната.

Беше се влошил. Беше се влошил много от последния път, когато го беше видяла, и Айла не можеше да не се зачуди какво ли щеше да намери в кръвта му токсикологичното изследване.

– Господин инспектор, бих предпочела да изчакаме адвоката му.

Кембъл обърна поглед към нея.

– Мислех, че вие сте адвокатката му.

– Тя е добър адвокат. – Треј кимна към нея. – Ако си търсите адвокат, няма да намерите по-добър от нашата Айла. Познавам я от малка, а сега тя се грижи за нас. Нали така, Ранди? Айла е най-добрата. За мен и... Знам, че тя е мъртва.

Треј прокара ръка през косата си.

Миранда се приближи до баща си и заговори с успокояващ глас.

Инспекторът дръпна Айла настрана, така че Миранда и Треј да не могат да ги чуят.

– Не казахте ли, че успокоителните ще помогнат.

– И те помогнаха. Спря да плаче и вече говори. Успяхме да го накараме да пусне тялото ѝ – отвърна Айла.

Което изобщо не се бе оказало лесно. Наложило се бе да го убеждава, защото не можеше да допусне Миранда да види тялото на майка си, да научи колко кръв се бе проляла. Трябваше да се държи до пристигането на Дейвид Кормак. Това бе всичко, което трябваше да стори. Да удържи нещата до появата на големите клечки. Нейната работа бе да не позволи клиентът ѝ да се инкриминира.

И да не рухне, защото това бе истинска трагедия.

Какво е станало с него?

Това не е онзи Адамс, когото познавам.

Полицайте си шушукаха. Това бяха полицаи с дълъг стаж, на които околото рядко трепваше, ала не беше трудно да види, че дори най-закоравелите от тях бяха разстроени. Да се намират в присъствието на жива легенда, бе достатъчно лошо. Когато тази жива легенда се бе оказала крехка, прекършена версия на мъжа, когото някога бяха наричали най-великия футболист, това като че ли доста бе разтърсило някои от тях.

– Господа...

Дълбокият глас на Кембъл ги накара да се върнат към работата си. Инспекторът ѝ даде знак да го последва там, където Треј Адамс не можеше да го чуе. Двама полицаи се заеха да пазят заподозрения... Как бе възможно да е заподозрян?

– Опитвам се да направя това възможно най-деликатно – каза Кембъл. – Нуждая се обаче да ми обясните как стоят нещата с него. Ще мога ли да го разпитам?

– Да. Той има добри дни и лоши дни. Определено ще можете да го разпитате. Но не мога да ви гарантирам, че ще си спомни какво е станало.

– Смятам, че все ще измислим начин да му помогнем да си спомни – разнесе се дълбок глас.

Айла се обърна и се озова срещу русокос мъж в невероятно скъп костюм. Мъж, когото познаваше много добре.

– Здравей, Ройс. Съмнявам се, че си наминал на гости.

Ройс Озбърн беше роден, за да работи в областната прокуратура. Притежаваше красотата на Супермен, уменията да убеждава хората, че го е грижа, и черната душа на истински аморален демон. Единственото, което имаше значение за него, бе победата и кариерата му го доказваше. Ако смяташе, че не може да победи, се отказваше от случая, независимо колко отчаяни бяха жертвите.

Не можеше да повярва, че някога бе излизала с този задник, но беше позволила да ѝ уредят среща на сляпо и в началото ѝ се бе сторил симпатичен. Това се беше променило с напредването на връзката им. Бяха два месеца, които никога нямаше да си върне, и беше почти сигурна, че в един момент беше откраднал крема ѝ за лице. Никога вече нямаше да излиза с мъж, който се гласеше по-дълго от нея за излизане.

Ройс се усмихна, разкривайки зъби, които определено бяха прекалено бели, за да са естествени.

– Ни най-малко. Тук съм, за да поставя основите и да се обърна към обществеността. Това ще бъде голям случай. Искам да съм сигурен, че никой няма да обърка нещо, но същото май не може да се каже за теб, сладурче. Не си специалист по наказателно право. Решила си да поиграеш заедно с батковците, така ли? Мислиш ли, че е разумно? – Той се огледа из стаята и лицето му се превърна в маска на отвращение. – Какво, по дяволите, е станало? Исусе, той изглежда ужасно. Сигурни ли сме, че е извършителят, а не жертвата?

– Говори по-тихо, Ройс. Дъщеря му е тук – прошепна Айла.

Погледна натам, но Миранда като че ли не го беше чула.

Помощник областният прокурор сви рамене.

– Защо е тук? Не трябва ли да изведете всички, които нямат пряко отношение към убийството? И като стана дума за това, той защо е още тук? Инспекторе, има ли причина все още да не сте арестували този мъж?

– Ами, помощник областен прокурор Озбърн, обикновено предпочитам да се ориентирам в ситуацията, преди да разруша семейства и да принудя потенциално невинни заподозрени да минат с белезници пред стотици камери – отвърна Кембъл лаконично. – Каж ми нещо. Усмихна ли се, докато те снимаха? Бас държа, че не си влязъл през задния вход.

Ройс се усмихна пренебрежително.

– Обществеността трябва да знае, че ги представлява най-добрият. Да се обърна към репортерите, вдъхва увереност на жителите на Ню Йорк, че прокуратурата може да се справи. А сега, инспектор Кембъл, настоявам да си свършите работата. Арестувайте този мъж. Искам да бъде с белезници до трийсет минути. Можем да направим това в участъка.

Кембъл се намръщи.

– Не е нужно да го унижаваме. Ще бъде откровен. Не мисля, че е способен да осъзнае какво е направил, ако действително го е направил. Опитвам се да го убедя да ни сътрудничи и мисля, че ще бъде по-склонен да го направи, ако се намира на познато място.

– Принудете го – настоя Ройс.

– Той не отказва да ни сътрудничи – изтъкна Кембъл. – Просто е объркан и уплашен. Опитвам се да направя това по начин, който няма да задълбочи травмата.

– Не ме е грижа за травмата му – отвърна Ройс. – Изборна година е и шефът ми се кандидатира на платформа за ред и законност. Грижа ни е за жертвата. Няма да допусна това да се превърне в нов О Джей Симпсън, ясно ли е? Ще покажем на света, че Ню Йорк не го интересува дали си знаменитост. Ако дойдеш тук и убиеш някого, очаквай да се отнесат към теб като към престъпника, какъвто си.

– Какво стана с невинен до доказване на противното? – попита Айла.

– Фактът, че изобщо ми задаваш сериозно този въпрос, потвърждава думите ми. Не бива да се опитваш да представляваш този мъж, Айла. Ще те направя на парчета и окото ми няма да мигне. Бих предпочел да направим нещо по-приятно. Защо не се обадиш на някое от големите момчета и не ги оставиш те да се оправят, а когато ми се отвори малко свободно време, навярно бихме могли да отидем на вечеря и ще задоволя не само любопитството ти.

Или пък би могла да му фрасне един. Според учителя ѝ по самозащита беше страшно добра. Това беше един вид самозащита. Той я обиждаше грозно с устата си и тя можеше да я запуши с юмука си.

– Я виж ти, Ноа. На това му казваме тройна заплаха – разнесе се нов глас. – Успял е да наруши правата на клиента ти, да подложи жените на сексуален тормоз и да постави под съмнение компетентността на собственото си полицейско управление. Това ще бъде наистина лесно, братко.

– Страшно обичам, когато от прокуратурата вършат работата ни вместо нас – каза Ноа Лолес.

Ноа беше стар приятел и Айла се радваше да го види. Ако се беше подразнил, задето го бяха извикали на работа толкова рано сутринта, по нищо не му личеше. Изглеждаше млад, сините му очи грейнаха, когато ѝ се усмихна.

Дейвид Кормак беше различен. Не изглеждаше новичък и лъскав, но от него се излъчваше компетентност, която ѝ хареса. Тъмната му коса беше подстригана безмилостно късо. Костюмът му беше моден, но Айла усещаше, че не е мъж, който посвещава безкрайни часове на грижата за кожата си. Не. Той прекарваше това време във фитнеса. Никой скъп костюм не бе в състояние да скрие тези мускули.

Айла протегна ръка, за да поздрави Ноа.

– Благодарна съм ти, че си тук. – Тя привлече вниманието на Миранда, давайки ѝ знак да се приближи. – Миранда, това са хората, за които ти казах. Много са добри.

Подкрепленията бяха тук. Слава богу. Ноа приличаше на рицар, пристигаш в галоп, за да спаси изпадналата в беда девойка. Обикновено Айла не мислеше за себе си по този начин. Тя бе силна, интелигентна и способна да се справи с почти всичко, което животът ѝ поднесе.

Освен кръв и смърт, и сърдечна болка.

– Приятно ми е да се запознаем, Миранда. – Мъжът, който се беше обърнал към Ноа, пристъпи напред. На това му се казваше истински рицар. – Моите съболезнования. Името ми е Дейвид Кормак. Аз ще поема грижата за баща ти.

Айла загледа как Миранда се ръкува с него. Поразително бе колко различен изглеждаше в сравнение с мъжа, който се бе взирал в Ройс с нещо доста подобно на презрение. Очите, с

които Дейвид гледаше Миранда, бяха неописуемо мили. Носеше костюм, който можеше да си съперничи с този на Ройс, ала разликата между двамата вече беше очевидна. Не беше казал *Аз ще представлявам баща ти*, както би сторил почти всеки друг адвокат. Казал бе, че ще се погрижи за баща ѝ. Това бе някой, който знаеше, че думите имат значение, че намерението, вложено в тях, бе важно.

– Благодаря – отвърна Миранда тихичко и като пусна ръката му, погледна към Айла. – Скоро ще трябва да вървя. Не искам да оставям татко, но трябва да отида в апартамента на Оскар в Бруклин. Не си вдига телефона. Повечето почивни дни брат ми спи до късно и нищо не може да го събуди, ала не искам да отвори вратата, за да отиде да си вземе кафе, и да бъде нападат от репортери. Трябва да стигна там, преди да са открили къде живее.

Дейвид хвърли поглед през рамо, ала Ноа вече говореше по телефона. Той кимна на Миранда.

– Може да вземеш нашата кола. След пет минути ще е готова. Шофьорът ще те вземе от подземния гараж и ще излезе през служебния вход. Там стадото е доста по-рехаво.

Ноа затвори.

– Освен това ще се отбие да вземе наша колежка, Маргарита Рейес. Точно сега не трябва да бъдеш сама. Тя ще държи репортерите настрана, но иначе ще ти даде всичкото лично пространство, от което се нуждаеш.

Миранда вдигна очи към Айла с въпросително изражение.

Айла кимна. Имаше доверие на Ноа. Не бяха особено близки, но Остин го беше харесвал, а тя харесваше сестра му, Мия. Бяха се срещали на различни социални събития и благотворителни балове.

– Трябва да остана тук, за да наглеждам нещата с баща ти. Ти върви. Те ще се погрижат за теб... И, Миранда, толкова много съжалявам! Всички обичахме майка ти.

Миранда подсмъркна и се обърна. Отиде при баща си и му каза нещо с обляно в сълзи лице.

– Ще я оставите да си върви? – попита Ройс. – Вероятно би трябвало да я разпитаме.

Инспектор Кембъл се намръщи.

– Само преди няколко минути ми обясняваше, че тя нямала

значение. Реши най-сетне какво искаш. И наистина ли мислиш, че не съм я разпитал? Каза ни всичко, което знае. Не тя е намерила тялото. – Кембъл повика една жена полицай. – Бенсън, придружи, ако обичаш, госпожица Адамс до колата ѝ. Трябва да съобщи на брат си за смъртта на майка им и би искала да го направи, преди пресата да го стори.

Русокосата жена кимна и сложи ръка на рамото на Миранда.

– Хайде. Нека те изведем оттук.

Поне някой проявяваше съчувствие.

– Инспекторе. – Дейвид протегна ръка. – Как са жената и децата? Последния път, когато говорихме, Девън се потеше над изпитите си САТ. Какво стана?

Искрена усмивка се разля по лицето на инспектора.

– В първите пет процента в страната е. Момчето ми ще учи в Бръшляновата лига¹.

– Може ли да се върнем към ставащото тук? Харесвам срещите на приятели, които не са се виждали отдавна, не по-малко от когото и да било друг, но бих искал да знам защо заподозреният не е арестуван. – Ройс се беше надул като паун, опитващ се да привлече вниманието обратно към себе си. – Искам да му бъдат сложени белезници и да бъде изведен от тук до половин час. Ясен ли съм?

– Аз отговарям за местопрестъплението – отсече Кембъл, впивайки поглед в помощник областния прокурор. – Разбирам защо това е голям случай за теб, но аз не влизам в кабинета ти, за да ти кажа как да се оправяш със съдебните заседатели. Нещо с Трей Адамс не е наред, както физически, така и умствено, и смятам да действам, както аз намеря за добре.

– А ако инспекторът направи каквото искаш и извлече клиента ми пред гълпата репортери отвън, ще имам всяко основание да преместя процеса на място, което не е така обсебено от медиите – изтъкна Дейвид. – Ще се погрижа съдията да научи, че прокуратурата е искала да повлияе на безпристрастността на потенциалните съдебни заседатели.

– Да повлияя на безпристрастността на потенциалните съдебни заседатели? – повтори Ройс. – С арестуването на заподозрения? Леле, ти наистина се ловиш за сламки, а, Кормак?

¹ Разговорно наименование на най-престижните университети в САЩ. – Б. пр.

Да види как новодошлият се опълчва на Ройс, накара Айла да изпъне рамене. Тя беше адвокатката на Трей. Трябваше да престане да бъде емоционална и да се стегне.

– Уверявам те, че никой съдия няма да погледне с добро око на това, че си избрал да изкараш един невероятно известен мъж, който има проблеми с умственото здраве, облечен в окървавени дрехи, пред манхатънската преса, знаейки, че така превръщаш в сензация престъпление, което изобщо не се нуждае от това. Ако го накараш да мине пред гълпа репортери, покрит с кръв, снимката му ще се появи върху кориците на всички списания в страната. Никой няма да го е грижа за фактите по случая. Тази снимка ще подпечата присъдата му. Единственото, което правиш, е да насадиш в главите на хората мисълта, че той е чудовище. И ние ще поискаме делото да се гледа другаде. – Тя погледна новия си партньор. – Може би в предградията.

Дейвид поклати глава.

– Твърде близо е до града. Мислех си за някъде на север. Някой по-селски район, където хората не ги е грижа особено за пресата и където човек може да получи справедлив процес.

Харесваше ѝ начинът, по който той мислеше.

Ройс направи физиономия.

– Да, и където е пълно със селяндури, за които футболистите са богове, а всеки, облечен в костюм, е подозрителен субект. Много хитро. – Той се обърна към Кембъл. – Погрижи се Адамс да се приведе в приличен вид, след като приключите тук, и го изведете възможно най-тихо. Искам този процес да се състои в града. Няма да допусна да бъде преместен заради някакви си снимки. Ясен ли съм?

– Кристално – отвърна Кембъл, въздъхвайки продължително. – Още сега ще обработим дрехите му. Джонсън! Да действате. Само след няколко часа пресата ще ни обгради напълно.

Ройс се приведе напред и се обърна към Дейвид, понижавайки глас:

– А ти си тук само по благоволенieto на шефа ми. Единствената причина да ти бъде позволено да се разхождаш наоколо е, защото не искаме да си навън и да говориш с пресата. Много внимавай. Един погрешен ход и ще бъдеш извлечен от тук.

Ройс се отправи към задната част на къщата вероятно за да огледа местопрестъплението.

– Ама че задник – каза Кембъл, поклащайки глава. – Ще даде пресконференция още преди да е прочел първоначалните доклади.

– И това ще бъде отлична възможност да изведем Треј от тук – изтъкна Айла. – Той трябва да се намира в болница, не в затвора.

Кембъл вдигна ръка.

– Няма да ходи никъде, освен в участъка. Трябва да го разпитам, а не мога да го направя тук. Ще обработим дрехите му, а после ще го транспортираме. Съжалявам, Дейвид. Знаеш какъв футболен фен съм, но нещата не изглеждат добре. Адамс взема сериозни лекарства, но няма признаци някой да е проникнал насилствено в жилището. Имат отделни спални и нейната е единствената стая в цялата къща, която е била преобърната нагоре с краката. Убита е с нож. Няма да знаем колко прободни рани има, докато не получим доклада на съдебния лекар, но са много. Това е убийство от ярост и съм готов да се обзаложа на цял куп пари, че онзи, който я е убил, я е и обичал. В това убийство няма нищо професионално или студено.

Дейвид кимна.

– Ноа, ще останеш ли с господин Адамс, докато трае процедурата по обработването на уликите? Искам всичко да бъде документирано. Ще се наложи да се преместим на някое поудинено място.

– Разбира се.

Ноа последва инспектора.

Дейвид се обърна към Айла и ѝ протегна ръка.

– Госпожице Шейн, радвам се отново да се видим, макар да ненавиждам обстоятелствата, при които се случва.

Беше го срещала и преди. Някъде дълбоко в ума си го осъзнаваше, но досега не бе забелязала колко е красив, колко са топли очите му, колко широки са раменете му. Разбира се, в продължение на няколко години след смъртта на Остин тя сякаш бе потопена в лед. Сега като че ли най-сетне се отърсваше и хормоните ѝ работеха на пълни обороти. Ала това не беше нито времето, нито мястото за флиртуване.

– Благодаря ти, че дойде толкова бързо. Очевидно този случай надхвърля моята компетенция. Управлявам бизнесделата

на господин Адамс и се грижа за различни дребни законови въпроси. Никога не съм практикувала наказателно право. Надявам се, че ще ми помогнеш да не изоставам. Това семейство е важно за мен.

– Какво знаем? Ноа не можа да ми каже много. Виждам, че от прокуратурата вече се облизват. – Той се намръщи. – Това улеснява работата ми. Ще бъдат нетърпеливи, а Озбърн е по-вече политик, отколкото юрист. И като стана дума, господин Адамс знае ли, че има нов адвокат?

– Притежавам пълномощно, в случай...

Струваше ѝ се нередно да изрече думите. Би трябвало да е по-студена от това.

– В случай че Порша Адамс умре, разполагаш с пълномощно от господин Адамс, така че имаш законовото право да ме ангажираш.

Айла кимна.

– Съжалявам. Ще се стегна.

Той сложи ръка върху нейната и я стисна лекичко.

– Отпусни се. Аз съм тук и ти вече не си техният адвокат. Ти си семейна приятелка и си преживяла ужасен шок. Какво можеш да ми кажеш?

– Айла? – Ноа се беше върнал, леко задъхан, а очите му отново и отново се обръщаха към мястото, откъдето беше дошъл. – Имаме проблем с Трей. Трудно му е да разбере полицайте и това го разстройва. Мисля, че трябва да дойдеш и да се опиташ да го успокоиш.

Айла се обърна. Би трябвало да го очаква, когато изпрати Миранда да си върви. Порша успяваше да прикрива Трей, да му помогне да изглежда почти нормален. Без нейната сигурна ръка Айла нямаше представа какво можеше да направи Трей.

– Понякога му е трудно да си спомни къде се намира.

Тя пое по коридора, а токетата ѝ тракаха по мраморния под. Дейвид и Ноа я последваха. Полицейският инспектор беше проявил търпение и съчувствие, но ръцете му бяха вързани – сега, когато Ройс беше тук, трябваше да действа по-бързо.

– Господин Адамс, искам да се успокоите – тъкмо казваше той.

Айла зави и се озова в кабинета на долния етаж. Изглежда, че се опитваха да изследват дрехите му за улики. Бяха успели да свалят ризата му, ала сега Трей крачеше напред-назад из стаята.

– Къде е съпругата ми? – попита; очите му бяха кървясали.

– Господин Адамс, ако не ни сътрудничите, ще бъда принуден да ви накарам да го направите – каза Кембъл.

Около Трей имаше трима полицаи. И тримата бяха извадили pistolети.

Айла спря и очите ѝ обходиха сцената. В ръката на Трей имаше нещо, което не биваше да е там.

Господи. Щяха да го убият или той щеше да се убие сам.

– Защо клиентът ми има pistolет? – попита Дейвид и посегна, сякаш се канеше да я дръпне назад.

Ако успееше да я улови, вероятно щеше да го направи. Айла вече виждаше, че е от мъжете, които спасяват първо жените и децата. Благородно, но нямаше да реши проблема. Измъкна се, преди да бе успял да я хване.

– Трей, аз съм. Айла – каза с бегло подобие на усмивка. Това бе единственото, на което беше способна. – Трябва да се успокоиш.

– Грабна pistolета, докато колегата ми се опитваше да му сваля ризата, и не си мислете, че някой няма да си плати, че допусна това да се случи – обясни Кембъл напрегнато. – Госпожице Шейн, съветвам ви да го накарате да се успокои, и то колкото се може по-бързо, в противен случай ще ви обезвреди с електрошок и ще накарам да ви отстранят от тук, ако дойдете прекалено близко.

Айла чу, че зад нея се събира тълпа. Ройс обясняваше, че трябвало да премахнат проблема. Не биваше да обръща внимание на нищо, освен на мъжа пред себе си.

– Къде е Порша? – попита Трей.

Сърцето ѝ се сви от болка. Помнеше времето, когато този мъж бе бог, ходещ по земята. Беше златното момче на Северозизтока, а сега беше смазан, умът му беше съсипан.

– Трей, съжалявам. Порша е мъртва. Моля те, дай ми pistolета. Полицаяте трябва да си свършат работата. Трябва да открийт кой е убил Порша.

Сърцето ѝ се късаше, защото той очевидно беше объркан. Този великан беше смъкнат толкова надолу през последните

няколко години, че не можеше да си представи как би могъл да падне още по-ниско, но това беше факт.

Той се взря в нея и очите му като че ли се проясниха за миг.

– Кой уби Порша?

– Не знаем. Трябва да открием, ала кръвта ѝ е по дрехите ти и полицаите трябва да ги вземат. Искам да им сътрудничиш. – Гласът ѝ бе тъничък и треперлив в голямата стая. Напрежението сякаш беше живо същество, което растеше с всяка минута. Трябваше да намери начин да го победи, преди да бе изригнало, вземайки всички тях със себе си. – Нуждаят се от дрехите ти като доказателство.

– Айла, аз ли убих Порша? – попита Трей.

Айла чу как Дейвид Кормак изруга под носа си. О, възможно бе да ругае нея, когато това свършеше. Ройс вероятно беше извадил телефона си и записваше всичко. Щеше да го използва против тях. Всяка дума, излизаша от устата на Трей, щеше да направи задачата на Дейвид по-трудна.

Ала точно сега тя не можеше да мисли за нищо от това. Ситуацията беше взривоопасна и нищо нямаше да има значение, ако не успееше да намери изход от нея.

– Не, Трей. Не би могъл да я нараниш. Ти я обичаш. Моля те, недей да казваш нищо повече. Моля те.

Някога красивото му лице се разкриви от болка. Все още беше едър и мускулест, все още бе способен на унищожение. Айла се тревожеше, че ще унищожи себе си.

– Аз съм нищо без нея. Без нея съм нищо. Нищо.

Думите се лееха монотонно от устата му.

– Госпожице Шейн, дръпнете се, ако обичате – каза Кембъл приглушено. – Опитвам се да го обезвредя.

– Моля ви, не го наранявайте.

Не беше сигурна, че децата му ще преживеят загубата и на двамата.

– Обичам те, Порша – каза Трей.

Пистолетът се вдигна и в стаята изригна хаос.

Всички полицаи се напрегнаха. Пред ужасените очи на Айла Трей доближи пистолета до челото си. А после Айла се завъртя, тялото ѝ се изви не по собствена воля. Озова се притисната до стената, закрыта от едрото тяло на Дейвид, готов да спре някой заблуден куршум заради нея, ако се наложеше.

Силен гръм отекна в стаята и Дейвид застина над нея.

Айла чу виковете, последвани от звук, който не можеше да бъде сбъркан – електричество, разтърсващо тяло. Въздухът сякаш запращя, докато електрошокът си вършеше работата.

– С него всичко ще е наред – прошепна Дейвид. – Ала недей да мърдаш, докато не сме сигурни. Не искам да се озовеш уловена в някаква подклаждана от адреналин престрелка.

– Жив ли е?

– Куршумът се отклони. – Гласът на Дейвид бе пристан в бурята. – Жив е, но това не е добре за нас. Трябва да поговорим.

Айла знаеше точно какво има предвид. Клиентът ѝ беше жив, ала битката беше започнала и те вече изоставаха.